

PEPA ORTIZ, DIRECTORA DE FIMI

Al servei de la moda dels més petits

Resulta curiós comprovar com les tres fires de moda més importants que es celebren a l'estat són dirigides per dones. A Madrid treballa Cuca Solana, a Barcelona fins fa uns dies ho feia Victòria Romano, a València, i des de fa anys, hi ha Pepa Ortiz.

A. Robles

Parles amb qui parles, no hi ha ningú que no estiga disposat a assenyalar Pepa Ortiz Esteban com un prodigi d'efectivitat i un monstre per al treball, en el seu càrrec de directora

de la Fira Internacional de Moda Infantil i Juvenil, FIMI, l'única de tot l'estat i, junt amb el Pitti d'Itàlia i el Saló de la Moda Infantil de París, una de les més importants del món.

Pepa, com li diu tothom, té 35 anys i, en el cruel i envejós món de la moda, les ha vistes de tots els colors. Això

«Fimi va aplegar, l'any passat, més de 5.000 compradors».

l'ha marcada, i se li nota. Ha desenrotllat un tracte aparentment dur, d'executiva sabuda, a la qual no s'escapa el més petit rumor o la més insignificant de les informacions, per treballar en un ambient compost quasi exclusivament d'homes de negocis. Però Pepa, quan troba confiança, es relaxa, parla extensament i no amaga el somriure o el comentari irònic i punxegós.

«Sí, clar... Ara tot són flors, ara que FIMI està consolidada, però, quan recorde que el certamen començà a celebrar-se com un subsector de la fira del joguet... Fixa't, no és fins el 67 que FIMI apareix com a fira monogràfica. En el 75 rep la categoria d'internacional i, del 79 al 81, celebra quatre edicions conjuntes amb moda d'home i de dona».

1980 marca una dada important per a la moda, ja que, per primera vegada, una fira, en aquest cas FIMODA, que així s'anomenava llavors FIMI, presta suport directament al treball de distints dissenyadors, Francis Montecosinos, Adolfo Domínguez i Pedro Morago, en confecció d'home, i Christian Panamides, com a dissenyador infantil.

«Va ser un experiment econòmicament desastrós per a la fira —diu Pepa. No hem d'oblidar que aquests tipus de certàmens guanyen diners gràcies a la venda de metres quadrats i no per cedir-los o subvencionar-los. Amb això, no vull dir que el fet no tinguera importància. En va tenir, i molta perquè, per primera vegada, compradors, expositors i premsa comencen a associar conceptes com moda i fira».

Al setembre de 1984, FIMI, a través del Programa d'Intangibles, inclòs dins del Pla de Reconversió Tèxtil del Ministeri d'Indústria, rep una forta subvenció de 25 milions de pessetes. L'INFE, Instituto Nacional para el Fomento a la Exportación, i l'Impiva —Institut de la Petita i Mitjana Indústria Valenciana— col·laboren també en aquesta política de suport a la fira. Assisteixen al certamen 176 expositors i 3.139 compradors. Tres anys més tard, en l'edició d'hivern de 1987, els expositors són ja 216 i, els compradors, 5.697.

«Sí, les subvencions a la fira no s'han aturat des de 1984. Actualment, l'organisme que més col·labora en aquesta iniciativa és el CDM —Centre de Disseny i Moda. De fa dos anys, l'Impiva es fa càrrec del muntatge del Saló de Joves Dissenyadors, platafor-

ma que pretén acostar les empreses al treball d'aquests joves professionals».

És clar que seria ideal que el certamen no haguera de dependre d'aquesta política de *tacatà* i poguera caminar sol gràcies a les inversions dels mateixos empresaris. Això suposaria pujar el preu del metre quadrat que ocupen els expositors, cosa que, de moment, és inviable. Les indústries productores de moda infantil són molt petites, quasi familiars, i la realitat que viu el sector és molt dura; per tant, no és l'etapa més adient per a prescindir d'aquestes subvencions».

Parlar de moda infantil implica necessàriament parlar-ne dels usuaris i de la taxa decreixent de naixements. Un tema que comença a preocupar molts professionals.

«El sector de confecció infantil està enfrontant-se en aquests anys a dos grans reptes. D'una banda, el descens de les taxes de naixement dels xiquets i, de l'altra, la reestructuració del teixit industrial. Una reestructuració que, a causa de les vendes, provoca el tancament d'algunes empreses. A la llarga, FIMI no tindrà més remei que readaptar-se».

«Ara per ara, el País Valencià i Catalunya són les zones amb més indús-

tries d'aquest tipus. Múrcia és un altre punt important de producció de confecció infantil, però, així com en les dues primeres comunitats es treballa una roba més avantguardista i a un nivell de disseny més alt, Múrcia s'ha convertit en el major centre de fabricació de roba per a primeres comunions i bateigs. Quant a consum, les Illes i Catalunya són els territoris que més diners es gasten en roba, sobretot perquè són els més densament poblats».

«Si fem referència a edats, la roba que més es ven a FIMI és la destinada a xiquets inclosos entre els quatre i els dotze anys. L'etapa compresa entre els dotze i els setze representa una oferta molt minsa, deguda, segurament, a com és de difícil introduir conceptes com moda i disseny en les empreses que fabriquen aquesta mena de roba. Hem de tenir en compte que els xiquets de dotze anys són persones amb unes idees molt clares del que volen posar-se, i la indústria està tardant massa temps a adonar-se d'aquesta realitat».

«En la meua opinió —conclou Pepa Ortiz—, una de les raons fonamentals per entendre per què la moda infantil no està igual de valorada que l'altra és perquè els que la compren no en són els usuaris finals». □

ARRENDAMENTS HISTÒRICS, UNA LLEI D'ESTRENA

Estatut i Corts, vistos per a sentència

Divendres passat va celebrar-se la vista oral d'un litigi d'arrendaments que haurà de dictar-se segons la llei aprovada per les Corts valencianes, una llei polèmica que posarà en dubte o afiançarà les nostres institucions.

Miquel Alberola

Divendres passat, dia 8, la secció tercera de l'Audiència de València va veure el cas d'apel·lació civil a una sentència de desnonament del jutjat de districte número 2 contra el llaurador Josep Zarzo Hueso, el qual es nega a abandonar unes terres en règim d'arrendament que la seua família ha treballat, almenys, des de 1880. Aquest cas, ja anunciat per EL TEMPS al número 146, és el primer que serà resolt amb l'aplicació de la Llei d'Arrendaments Històrics Valencians, aprovada amb els vots en contra d'Unió Valenciana i l'abstenció d'AP per les Corts valencianes a finals de 1986 i impugnada, en part, pel Consell de Ministres de Madrid en el mes de març de 1987.

Ja en aquella ocasió, l'advocat de la defensa, Josep Zaragoza, va assenyalar que l'apel·lació no volia plantejar-la contra els propietaris de les terres, sinó contra les Corts valencianes i l'Estatut

Audiència Territorial de València.

d'Autonomia, ja que «la Llei d'Arrendaments remet al costum i l'Estatut diu que el dret valencià —que és on hi ha integrat el costum— ha de prevaler al dret estatal».

Josep Zaragoza, amb una extensa exposició en català, va defensar la primacia de la llei valenciana, significada en *el costum* i reforçada per l'article 27 de l'Estatut de Benicàssim. «El que ací es dirimeix —va dir Zaragoza— no és el conflicte que afecta al meu client, sinó l'aplicabilitat d'una llei i la vigència d'una institució pròpia, provinent del dret foral. Segons la legislació castellana, la terra és del propietari de l'escriptura de venda, però des del punt de vista de la llei de l'Horta de València, la terra és de qui la treballa. I per tant, ací s'està jutjant la capacitat dels valencians i dels seus òrgans autonòmics per a defensar lleis pròpies. És un procés a les Corts, a la seua capacitat per a defensar la seua legitimitat i el seu dret a fer-se sentir pels òrgans judicials».

Vicente Ros, lletrat de la part demanant, per la seua part va fer notar que acudia a la vista amb serenitat, a pesar «de la manipulació de la premsa». Després de ressaltar que Zaragoza havia fet demagògia per haver conduït la vista a un terreny de competència exclusiva dels parlamentaris, matisà que la part demanada no podia acreditar els tres requisits imprescindibles per a poder ser considerat hereu de l'arrendament de les terres en litigi: «convivència, dependència econòmica i professionalitat, ja que el demanant és germà de l'arrendatària i treballava en un molí. I, per tant, mai no ha cotitzat en el règim especial agrari». Tot i que, curiosament, un percentatge important dels agricultors valencians es troben en les mateixes circumstàncies, perquè *el costum* és ser llaurador en hores lliures.

Vist per a sentència el cas, l'advocat Zaragoza, que ja havia manifestat el seu escepticisme a eixir-ne airós, declarà que s'està fent una persecució continua als llauradors. «No som res —subratllà l'advocat—; com a poble, els valencians no existim. Jo veig el cas perdut per política. Hi ha una predisposició política d'acabar amb el dret foral valencià; contra catalans i bascos no poden perquè tenen un llenguatge diferent, però nosaltres no podem fer res. Avui hem entrat en el banc de proves i d'ací a deu dies ja veurem. Aquesta llei no aprofita per a res: és un bunyol, una falla. No tenim polítics representatius. Jo ja sé què van a dir en la resolució: sempre diuen el mateix. Perdrem, ens demostraran que ni l'Estatut ni les Corts no aprofiten per a res i s'obrirà la veda per a caçar els llauradors com a conills». □